

CSIKI LÁSZLÓ

Határ

*Nyílt mezőben az a vonal, az a hosszú heg a homlokon –
attól kezdve vagyok magammal csupán csak távoli rokon,
de visszajárok ahhoz a kései kamaszhoz ott,
ki menlevelet nem kért és végképp nem kapott,
a megszokott bajt viszont bírja boldogan,
dolgozik, vodkázik, két gyereke fogan.*

*Nem hazudik, csak tűr, nem válaszol, csak kérdez,
nem sokat tud, de hiszi, az egy életre elég lesz,
nem bolyong, helyt ül, nem ismer más vidéket,
nem csábítja át hozzám semmilyen ígéret,
nem vigyáz magára, nem is fél, de hallgat,
úgy tudja, megmarad mindig fiatalnak.*

*Vénülök magamnak én itt, homálylón látom,
kacagva üzen át másom tizenhét éven, határon,
és agyonlőni nincs erőm, fegyverem.
Jól állna pedig neki, hogy poros köveken
a piros vére hősen, ismerősen elcsorog,
és ölben viszik haza bátor asszonyok.*

*Nem békülök veled, mert emlékszem rád, kölök,
helyettem játszod, hogy az ifjúság holtában örök,
nélkülem vagy, s én nélküled, egyedül élek,
szövetségben sem sikerült a kölcsönös merénylet.
Ne szólj, mert felkacagnék, de mégse hallgass,
maradj magadnak, maradj forradalmas.*